

Na dnešní neděli připadá svátek Sv. Rodiny – Ježíše, Marie a Josefa. O tomto svátku bývá v některých farnostech zvykem, že při mši svaté manželé společně obnovují manželský slib.

Manželský slib je věc závažná, je to slib velký a svatý, celoživotní závazek, který na sebe 2 lidé dobrovolně berou. Vždyť právě tím, že jej snoubenci vysloví, stávají se manžely a kněz může jejich svazek prohlásit za platný před Bohem. Slovy: „K tomu ať mi pomáhá Bůh,“ vyjadřují věřící novomanželé, že nespolehnou jen na své lidské síly, ale především na Boha, který je Lásky, na Jeho milost, které se jim dostává ze svátosti, již si udělují.

Manželé si slibují na celý život 3 velké věci, naprosto srovnatelné s řeholními sliby chudoby, čistoty a poslušnosti. A sice: lásku, úctu a věrnost až do smrti. (KN 52/1986, s.1)

Na 1. místě si manželé slibují **lásku**. Dnes se za lásku považuje všelicos, dokonce i věci, které s ní nemají mnoho společného. Dnešní člověk vystavený tlaku konzumní erotiky ať už z tisku či televize hledá dost obtížně výrazy, jak definovat lásku. **Skutečná láska je darem od Hospodina**. Je spojena se vzájemnou **úctou** a **věrností až do smrti**. Patří k ní také **důvěra**. Nucení partnera k přísahám, že neporuší věrnost, do zdravého manželství nepatří.

Již při navazování známosti je třeba být obezřetným. Pokud partner, se kterým chodím, nemá pozitivní vztah k manželské věrnosti nebo odmítá křesťanskou výchovu dětí, pak lze známost označit jako ne příliš perspektivní pro budoucí svorné a pokojné manželské soužití.

K manželství patří také péče rodičů o děti, jakož i péče dospělých dětí o staré, nemocné rodiče.

Rodiče by neměli odmítat děti ze sobeckých důvodů. Člověk je tvor společenský. Naplánovat např. pouze jedináčka, není dobré ani pro rodiče ani pro dítě. Čím víc dobře vychovaných dětí mám, tím větší je naděje, že se o mě děti ve stáří postarají. Znam důvěrně případ, kdy poslední,

7mé, matkou nechtěné dítě, se o ni ve stáří nejvíc staralo.

A nyní si vyzpytujeme své svědomí v manželských a rodinných vztazích:

1) Umím svého partnera a děti také pochválit nebo je jen hubuji? Moudrý umí i pochválit, hloupý jen nadává.

2) Neshazuji svého partnera posměšky a odhalováním jeho chyb a slabostí před dětmi a ostatními? Moudrý hledá nápravu, hloupý se zmůže jen na zesměšňování.

3) Umím odpustit? Řídím se v manželském a sourozeneckém vztahu zásadou: „Slunce nezapadej nad hněvem vaším?“ (Ef 4,26) Nezapomínejme, že milovat, znamená odpouštět.

4) Manželé jsou jako spojené nádoby. Buď je dobře oběma nebo žádnému. Uplatňuji v manželství zásadu: „Chceš-li, aby ti bylo dobře v manželství, dělej také něco, aby bylo dobře tomu druhému?“ A

5) Modlíme se jako manželé společně doma i s dětmi? Rodina, která se společně modlí, je sjednocenou rodinou. Ti manželé, kteří se rozcházejí, se většinou spolu nikdy nemodlili.

Dnešní svátek se vztahuje i na rodičovství pěstounské. Pán Ježíš, ač Boží Syn, poslouchal svého pěstouna Josefa, a tak posvětil autoritu pěstounů u dětí osvojených.

Děti jsou povinny prokazovat rodičům poslušnost, než nabudou svéprávnosti, úctu pak po celý život. O tom nás poučuje dnešní 1. čtení z knihy Sirachovcovy (3,12-14): „Synu, ujmí se svého otce, když zestárne... Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hříchy.“/Na závěr si ještě zopakujeme, jak lze přispívat k větší soudržnosti manželství: 1.Upřímnou pochvalou 2.Tím, že se partner neshazuje posměšky 3.Vzájemnou trpělivostí a odpuštěním 4.Naplňováním zásady: Chceš-li, aby ti bylo dobře v manželství, starej se též, aby bylo dobře tomu druhému. 5.Nezapomínejte na společnou modlitbu.